

ganste fejl. Jeg vil i hvert Tilfælde mene, at der er en Række af Forbrydelser, der nu jævnlige paatales og fremkomme i langt større Antal end tidligere, og som udelukkende skyldes Virksomheden fra den Side, som han nævner, og det er Overfald fra Arbejdernes Side mod de Arbejdere, som ikke godvillig ville undertaste sig Fordringen om, at de skulle træde ind i Forbund og Samsund og desl., som de Herrer have dannet. Der foresælber hvert Næblik den Slags Sager, Boldsager mod fredelige Arbejdere, som ikke ville undertaste sig den Tvang at gaa ind i Forbund, der høre til den Side, det ærede Medlem taler om. Jeg har i disse Dage en Sag, der skal for Højesteret, hvor Arbejderne endog saa rottede sig sammen mod en anden Arbejder paa en Arbejdsplads og udtalte: „Gad os stene ham ud af Arbejdspladsen“, fordi han ikke vilde med ind i deres Forbund. Jeg gør opmærksom paa disse Ting, thi der er en hel Række af Forbrydelser, som netop staa i en særlig Forbindelse med dette Lovforslag her, endstødt de ganske vist tillige ere Overtrædelser af Straffelovens § 210 og for saa vidt faldt ind under en anden Kategori. Jeg vil altsaa gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem har ikke Ret til at udtale, at man har høinet Moraliteten ved de Bestræbelser, det ærede Medlem hentydede til.

Justitsministeren (Rump): Jeg skal ikke udtale mig nærmere i Anledning af de Ytringer, der ere fremkomne i Dag af de 3 første Talere, idet jeg i alt væsentligt kan henvise til mine Udtalelser ved 1ste og 2den Behandling. Der er kun en enkelt Bemærkning fra det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen), som jeg finder Anledning til at knytte en Betragtning til. Det ærede Medlem har nemlig i Dag ligesom tidligere ved 1ste eller 2den Behandling paaberaabt sig Statistikken som et Argument for sin Opfattelse. Jeg kan ikke anerkende den Maade at anvende Statistik paa. Man kan virkelig ikke her drage nogen Slutning fra en almindelig Forbryderstatistik, der siger, hvor stort et Antal der i et enkelt Aar er straffet for Forbrydelser i Almindelighed eller specielt for en enkelt Forbrydelse, BOLD af større Betydning, altsaa BOLD, som falder ind under §§ 203 og 204. og er Genstand for

offentlig Behandling, eller fra den almindelige Statistik om, hvor mange Sager der har været Genstand for Behandling i den offentlige Politiret. Ingen af disse vise noget som helst med Hensyn til, i hvilket Omfang de her foreliggende Handlinger gaa i Svang. Den Maade, hvorpaa de nu processuelt behandles og realiter anses, gør, at det ikke er muligt af Statistikken at danne sig nogen Mening om, i hvilket Omfang de udøves. Det meget store Antal, som med Hensyn til den legemlige BOLD kun indeholder en Overtrædelse af Straffelovens § 200, kommer slet ikke til at figurere i Statistikken. Det findes, uden at man kan se det, under en stor Del offentlige Politisager, som angaa Gadeorden. Statistikken kan være en overmaade god Ting, men den berører aldeles intet i det foreliggende Tilfælde.

Der er i hele Samsundet — og ikke blot i hele Samsundet, men ogsaa her i Tingene, specielt hos dette Tings meget store Flertal — en bestemt Overbevisning om, at her er et Samsundsønde, som der er Grund til at lovgive om, og dette turde være fuldstændig tilstrækkeligt. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Knudsen: Det forekommer mig dog, at naar man paastaar, at der er et stigende Antal Overfald, saa maa der paa et eller andet Omraade vise sig en stigende Umoralitet, en stigende Lyst til Uorden, og naar den, som jeg har paavist, ikke findes paa noget af de Omraader, jeg har nævnt, kan jeg heller ikke tro, at den skulde findes paa det Omraade, som her ligger for. Men i øvrigt burde jo Lovforslaget ledsages af Oplysninger, der godtgøre Nødvendigheden af at have en saadan Lov, men saadanne Oplysninger foreligger aldeles ikke. Med Hensyn til de Udtalelser, der kom fra det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (B. G. C. Jensen) skal jeg bemærke, at naar han saa stærkt fremhævede, at her er Tale om en Række ny Forbrydelser, som man ikke har kendt til tidligere, er det ingenlunde korrekt; thi en saadan Optræden over for Folk, der gøre sig skyldige i Kammeratskabsbrud, udvises ingenlunde alene fra Arbejdsklassen, men findes fuldt ud blandt de andre Samsundsklasser. Jeg skal henpege paa et Tilfælde, der nylig fandt Sted paa et Hospital, hvor man ikke